

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző: Gyapay Dénes

Tárgy

910.2

Cím:

Amiről nem beszélünk

Forr:

Hirakal

1959. VI.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

lao

"1959"

Személy

Helyszám

Legalábbis nem szívesen. Pedig nem titok. Még csak nem is szégyen. Mindnyájan tudunk róla, csak éppen segíteni nem lehet. Egyik napról a másikra aligha. De el kell kezdenünk előbb-utóbb. Mint ahogy már hozzá is láttunk itt-ott.

Az idegenforgalomról van szó, jobban mondva a feltételekről. Nem a szállodahiányról, ez már elcsépett téma. (Bár igaz, nem lehet eleget beszélni róla és idézni a bolgárok példáját.) Ezúttal azonban elégedjünk meg az apróbb, mégis bosszantó hibákkal.

A külföldi — és szép számmal a belföldi is — kirándul a Jánoshegyre. Káprázatos a kilátás, hangulatos az étterem, gyógyít a levegő. Nyugalma mégsem zavartalan. Hiába szeretne az ember kezet mosni séta után, nincs víz. Kávét kér: nincs eszpresszógép, mert hiányzik a víz. Bosszankodik a vendéglátóipar is: vödörben mosogatják el a piszkos tányérokat, poharakat. A víz odébb csörgedezik: 500 méter vezetékre lenne szükség. Három a gazda és egy a feladat: mielőbb bevezetni a vizet a Jánoshegyi Kilátóhoz. A Fővárosi Tanács, az Idegenforgalmi Hivatal és az I—XII. kerületi Vendéglátó Vállalat közös gondja, hogyan!

Túl vagyunk már a nagysikerű Budapesti Ipari Vásáron. Az eredmények közismertek, a Pesten járt vi-

déki és külföldi vendégek számát is felesleges ismételni. Arról azonban nem árt egy szót ejteni, hogy miért vált szükségessé éppen a Vásárt megelőző napokban hozzáfogni a Nagykörút átépítéséhez? Két szálloda: a Palace és a Nemzeti vendégei, megannyi vidéki és külföldi autós látta kárát ennek. Néhány nap aligha befolyásolta volna a nagyszabású munkálatok — egyébként örvendetes — elvégzését. Az idegenforgalom érdekei azonban — enyhén szólva — ismét háttérbe szorultak.

Utazik az idegen. Még gyakrabban a belföldi utas. És mindennapos bosszúság: kevés az étkezőkocsiban az ülőhely, nem jön a büfés. A Miskolcra közlekedő Helikon-motoron például hűsítőként két deci bort kínál palackban a pincér. Más nincs. A déli szegedi személyvonaton sok az utas, de a büfést hiába várják. Pedig a forgalom a Nyugatitól Szegedig alighanem felérne egy kisebb italboltéval! Különösen akkor, ha általában több lenne a hűsítő és a nyári melegben nem kényszerülne az utas palackozott bort iszogatni.

Tennivalóban tehát nincs hiány. Tudom: ellenérvekben sem. Az itt felsorolt kisebb-nagyobb bosszúságok megoldására azonban lenne lehetőség. Nem oktalan, alaptalan követelések ezek. Közös erővel némelyik könnyűszerrel megoldható. Gyapay Dénes